

hele dagen – men det løser ikke et af kerneproblemerne, nemlig at uanset hvor meget vi aktiverer, så skal der altså også være et job i den anden ende, før man kan få folk ud på arbejdsmarkedet.

Dér har vi i alt for høj grad fokuseret på, at vi skal effektivisere, effektivisere, effektivisere. Det vil sige, at der er en lang række servicefunktioner i samfundet, både i privat og offentligt regi, som ikke bliver løst, mens vi samtidig har tusindvis af arbejdsløse, som ingen job har.

Derfor er mit spørgsmål til Kristeligt Folkeparti: Er det noget mantra for jer, at den offentlige sektor ikke må udvides, sådan at man kan flytte folk over i nogle offentlige servicesektorer? Det kan være rengøring, det kan være grønne områder ved kommunerne, der skal vedligeholdes. Man kan sige, at det offentlige allerede har udgiften i dag, vi placerer bare udgiften passivt til dagpenge eller aktivering. Hvorfor ikke omsætte den til øgede bloktilskud til kommunerne og amterne, så de kan ansætte dem som arbejdskraft i ordentlige ordinære stillinger?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg tror ikke, at ordet kassetænkning har været nævnt i dag. Det er jo det, der er problemet i det, hr. Ole Sohn nævner, at ét sted vil vi altså ikke hæve bevillingerne, men til gengæld pumper vi gerne penge ud til dagpenge og meningsløs aktivering.

Der har heller ikke været snakket ret meget om meningsløs aktivering, men nu er vi efterhånden blevet enige om, at sådan noget findes altså i virkeligheden. Det har man villet skjule i lang tid, men det er jo helt tosset, at vi pumper penge ud til folk, som går og forsummer i ledighed og meningsløshed, og så har vi masser af nyttige opgaver i samfundet, som vi ikke får udført. Det er fuldstændig tåbeligt, og det problem vil vi bestemt gerne medvirke til at få løst.

Arbejdsministeren (Ove Hygum):

Jeg vil gerne starte mit indlæg med at takke SF endnu en gang for initiativet til denne forespørgselsdebat.

Jeg vil også gerne takke alle de ordførere, der har hilst min invitation til en åben debat om en fornyelse af arbejdsmarkedspolitikken velkommen.

Tak for den varme modtagelse, som invitationen har fået. Alle har, i hvert fald de fleste har, erkendt vigtigheden af, at vi giver os den for-

nødne tid i de kommende uger – vi taler jo ikke om år, men om uger – til at diskutere de utrolig mange spændende emner, der knytter sig til arbejdsmarkedspolitikken i en åben og konstruktiv dialog.

Jeg sagde i mit indlæg, da vi startede debatten, at der er en række værdifulde elementer i den arbejdsmarkedspolitik, der gælder her i dag. Og der er elementer, der skal fastholdes.

Vi skal fastholde det valg, som vi har truffet i Danmark, nemlig at arbejde ud fra en overbevisning om, at det er kvalifikationsstrategien, der er det bærende, frem for at man – som man har gjort i andre lande – sætter lønningerne ned, så også de, der er svagest rustet med kvalifikationer, kan finde sig en form for lønindkomst.

Vi har valgt en anden strategi, nemlig at vi skal kvalificere arbejdskraften til at kunne oppebære de lønniveauer, som er aftalt inden for de forskellige brancher. Det skal vi fastholde.

Når vi i det overordnede perspektiv ser på, hvad arbejdsmarkedspolitikken har betydet siden 1994, så er der meget bred enighed blandt de kloge om, at strukturedigheden, som hr. Ole M. Nielsen var inde på, er reduceret ganske betydeligt fra 10 pct. til 5 pct. Og det giver faktisk en forbedring af de offentlige finanser i størrelsesordenen 5 pct. af bruttonationalproduktet.

Det er ganske store forandringer, når strukturedigheden er reduceret så væsentligt, som bl.a. skyldes den aktive arbejdsmarkedspolitik. Arbejdsmarkedspolitikken har overordnet set virket indtil nu, hvilket dokumenteres af flere ting.

Hvis vi ser på den sandsynlige mulighed for beskæftigelse over et ledighedsforløb på 4 år, ja, så kan vi konstatere, at der naturligt, når folk lige bliver ledige, er stor sandsynlighed for, at man hurtigt kommer tilbage i beskæftigelse. Efter der så er gået en rum tid, er det, man kunne kalde afgangssandsynligheden fra arbejdsløshed, lidt faldende, men i øvrigt stigende igen henne i aktivperioden.

Det er et interessant fænomen, for det betyder – trods kritik af kedelige enkelthistorier – at den aktive arbejdsmarkedspolitik og den kvalificering, der finder sted i aktivperioden, virker. Den bevirker, at vi undervejs i arbejdsløshedsforløbet oplever, at der er en stigende sandsynlighed for, at man kommer i beskæftigelse.

Vi har flaskehalsene under kontrol. Det bliver et stigende problem at holde dem under kontrol i de kommende år, og derfor må vi som Folketing, som regering tænke os utrolig godt om,